

[Hagen Hagensen.]

kunne drøfte ordene »iværksat planlægning«, hvad der skulle lægges deri. Der kan lægges ganske meget, og det har vel nok været sådan, at det var selv de mere løse planer, der kunne danne grundlag for en ekspropriation. Det er i hvert fald noget, vi helt klart må vende os imod.

Ministeren skal nu ikke glæde sig for tidligt, for jeg vil være med til i udvalget at prøve på – om det bliver nødvendigt, hvis dette lovforslag skal fremmes – at få en ganske klar tilkendegivelse af, hvad der skal forstås ved »iværksat planlægning«.

Men det ændrer ikke noget i, hvad jeg sagde til slut før: at vi ønsker ikke denne lovgivning. Vi mener, at borgerne og deres ejendomsret må beskyttes, og at der derfor ikke bør være nogen udvidet adgang til ekspropriation, selv om der måske er enkelte kommuner, der godt kunne ønske at planlægge på denne facon.

Miljøministeren (Helge Nielsen):

Jeg har kun den korte bemærkning til hr. Brøndlund Nielsen, at det er jo en ærlig sag ikke at kende kommuneplanloven, men at gå op og demonstrere sin udvidenhed på den måde, som hr. Brøndlund Nielsen her gjorde ved helt at overse reglerne om lokalplaner og byplanvedtægter i forhold til kommende byggeri, det synes jeg ærlig talt man ikke rigtig kan være bekendt.

Til hr. Hagen Hagensen vil jeg sige, at det jo en gang imellem er sådan, at man må glæde sig i god tid. Det er muligt, det kun bliver den stakkede glæde, der er talt om her fra talerstolen.

(Kort bemærkning).

Brøndlund Nielsen (V):

Kun den korte bemærkning, at jeg ganske enkelt ikke forstod miljøministerens seneste kommentar til mig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtages uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udvalget om fysisk planlægning. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om ændring af lov om vandforsyning og lov om offentlige veje.

(Lovforslag nr. L 23. Fremsat 6/10 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ejler Koch (S):

Socialdemokratiet kan anbefale det foreliggende forslag om udsættelse af revision af vandforsyningsloven. Det er simpelt hen nødvendigt, for vi må have resultaterne fra udvalget om hovedstadsområdets vandforsyning, og det er også ligefrem ønskeligt, fordi vi derved kan få revideret vandforsyningsloven sammen med miljøbeskyttelsesloven i den næste folketingssamling.

Jeg skal derfor anbefale forslaget og henstille, at det går direkte til anden behandling uden udvalgsbehandling.

Brøndsted (V):

Venstre vil ikke modsætte sig, at denne revision af loven bliver udskudt. Det er væsentligt, at det udvalgsarbejde, som miljøministeren har sat i gang, får den nødvendige tid, og at man kan få løst den opgave, der står i kommissoriet, på den ønskelige måde.

Men jeg vil dog alligevel gerne føje til, at venstre ønsker at understrege, at vi lægger megen vægt på, at sagen ikke yderligere forsinkes, at revisionen ikke yderligere skubbes ud, da vi står over for nogle problemer, som skal løses, og som det faktisk er meget vigtigt at få løst, da der er meget store uligheder i priserne på vand i hovedstadsområdet. Vi vil have disse skævheder rettet op, og det skal gøres så hurtigt, som det er muligt.

Jeg vil også komme med et par bemærkninger til en del af kommissoriet, hvor man måske synes det går lidt længere, end man i første omgang havde ventet. Der står i oplægget, at i denne forbindelse skal det undersøges, om hovedstadsrådets overtagelse af områdets fælles vandforsyning vil fremme en udjævning af vandpriserne. Denne del af bemærkningerne vil vi på forskellig måde være meget skeptiske over for, for det kan ikke være meningen, at det udvalgsarbejde og den lovrevision, der følger efter, på nogen måde skal gå i retning af en centralisering af vandforsyningen, ej heller en centralisering af vandforsyningen i hovedstadsområdet. Det skulle også nødig blive en

[Brøndsted.]

tendens, der fik en afsmittende virkning på hele vor vandforsynings form, at man skulle centralisere. Vi er fra venstres side helt klar over, at der er brug for at få samordning omkring de fællesplaner, der bliver lagt for vandforsyning. Vi er også helt med på, at der er nogle fællesudgifter, som alle skal tage del i, i forbindelse med vandforsyningsløsningerne. Men det behøver ikke at være en form for centralisering.

På samme tid må vi også understrege, at vi mener, den vandforsyningsform, vi har, hvor vi har nogle større offentlige vandforsyninger og nogle større private vandforsyninger, er en struktur og et mønster, som vi må beholde. Der er ingen grund til at slå det i stykker. Bare der er samordningen. Hvis det er dette, at man har taget dette med ind i udvalgsarbejdet, der forsinkes udvalgsarbejdet, så er det beklageligt.

Vi synes altså, det er rimeligt, at vi får gjort udvalgsarbejdet færdigt på de områder, hvor det haster, men vi vil ikke på nogen måde give udtryk for, at vi går ind for en overtagelse af vandforsyningen i offentlig regie, og ej heller, at vi ønsker, det absolut skal være noget stramt centraliseret.

Jytte Røge (FP):

Loven om vandforsyning skal ifølge sin ordlyd tages op til revision i folketingsåret 1976-77, især med henblik på spørgsmålet om udligning af produktionspriserne på vand i hovedstadsområdet.

For at få belyst dette spørgsmål har ministeren nedsat et udvalg, der også har fået til opgave at kortlægge og analysere betydningen af vandprisen for erhvervsvirksomheder og husholdninger. Endvidere er det udvalgets opgave at undersøge mulighederne for en ensartet vandpris og i denne forbindelse undersøge, om hovedstadsrådets overtagelse af områdets fælles vandforsyning vil fremme en udjævning af vandpriserne. Da udvalget endnu ikke har afsluttet dette arbejde, vil det nok være urimeligt at revidere loven på nuværende tidspunkt. I betragtning af, at også miljøbeskyttelsesloven skal optages til revision, men først i 1977-78, vil det være mest hensigtsmæssigt, at revisionen af begge love foretages sideløbende i folketingsåret 1977-78.

Men også Amtrådsforeningen har i anledning af disse lovrevisioner besluttet at nedsætte en arbejdsgruppe, der skal indhente amtrådets

erfaringer fra administrationen af miljøbeskyttelsesloven og vandforsyningsloven. Arbejdsgruppen skal på baggrund heraf fremkomme med et oplæg til Amtrådsforeningens forslag og ønsker om ændringer i de nævnte love. Både under hensyn hertil og til, at også loven om et hovedstadsråd skal til revision i denne samling, vil fremskridtspartiet tilslutte sig ministerens ønske om en udsættelse. Det vil også virke temmelig besynderligt, dersom man på nuværende tidspunkt overfører nye beføjelser til et hovedstadsråd, som til den tid måske slet ikke eksisterer.

Endelig vil jeg tilskynde de private vandværkers bestyrelser til at se at komme op af start-hullerne og beskytte forbrugernes interesser, da vand fra private vandværker de fleste steder er langt billigere end fra de kommunale.

Lone Dybkjær (RV):

Tilslutning.

Jette Boutrup (SF):

Ved vedtagelse af lov nr. 373 den 13. juni 1973 lovede daværende minister for forureningsbekæmpelse, hr. Kampmann, at der skulle nedsættes et udvalg, der skulle undersøge mulighederne for udligning af vandpriserne i hovedstadsområdet.

Dette udvalg skulle naturligvis have afsluttet sine undersøgelser til den revision af loven, vi egentlig skulle have diskuteret nu. Men på grund af Hartlingregeringens totale ligegyldighed over for dette problem gik der hele to år, før man overhovedet havde et udvalg klar til at tage problemerne op. Denne trækken i langdrag viser, hvor lidt man fra partiet venstre har været interesseret i lige byrder for alle borgere; men det var da meget glædeligt at høre venstres ordførers positive holdning her for et øjeblik siden. Man kan måske ligefrem snart forvente et forslag om enhedsskat fra venstres side. Så kan jeg på SFs vegne love fuld tilslutning.

I den foreliggende sag kan vi blot sætte vores lid til udvalgets snarlige færdiggørelse af arbejdet.

Hagen Hagensen (KF):

Som forholdene er, har vi ikke noget at indvende imod, at revision af loven udskydes, men må dog bede om, at man en gang imellem kunne få klaret disse ting lidt hurtigere. Jeg tror egentlig, der har været et bravt stykke tid

[Hagen Hagensen.]

for det udvalg, der sidder, til at få klaret denne sag. Men nu vel, vi tager til efterretning, at det har man ikke kunnet. Nu håber vi på, at man vil kunne klare det, således at vi ikke én gang til skal til at udsætte revisionen af loven.

I øvrigt skal jeg blot sige, at der kan nok være noget om, at offentlig vandforsyning visse steder er et gode, og at privat vandforsyning passer bedre andetsteds. Kan man prøve på at få afpasset disse ting i hovedstadsområdet, tror jeg også, det vil være godt.

Ritta Ahm (KrF):

I mange tilfælde kan det jo være en ganske formel ting at udskyde en lovrevision, men i denne sag nærer jeg betænkelighed ved det. Ikke mindst i de seneste 2-3 år med tørre somre har der været problemer omkring vandforsyningen i Danmark. Jeg rettede her i sommer spørgsmål herom til miljøministeren, fordi der forskellige steder i landet – og særlig ude i det område, hvor jeg kommer fra, i Midtjylland – har været mange store vanskeligheder med at fremskaffe de nødvendige vandmængder, ligesom der har vist sig at være uligheder i adgangen til vand. Jeg går derfor ud fra, ministeren forstår, at jeg nærer stor bekymring omkring denne lovrevisions udskydelse.

Når vi nu ser på vort samlede behov for vand, så er der følgende områder: den almindelige vandforsyning, herunder drikkevand og anden anvendelse i husholdningen og i erhvervsvirksomheder. Så er der behovet for velegnet fiskevand og badevand, behov for vandområder til udledning af spildevand og behov for vand til sikring af hele vort økologiske system. Det, jeg savner, er en klar formulering af en politik for hele vandområdet, og jeg understreger hele vandområdet, hvori vandforsyning indgår som et vigtigt led i prioriteringen.

De mennesker, der året igennem blot kan lukke op for vandhanen og så tager det som en selvfølge, at der kommer vand, kan ikke forestille sig, hvad det vil sige for de mennesker, som i denne sommer har beklaget sig til mig, fordi de ikke engang har haft vand til at børste tænder i om morgenen. Det er ikke et spørgsmål om, hvor meget og hvor lidt man skal betale for vand, som man har diskuteret her. Det er simpelt hen et spørgsmål om at kunne få noget vand. De pågældende må tage vand med hjem fra deres arbejdsplads.

Vi kan diskutere i flere dage – og alligevel ikke komme til noget resultat –: hvem har skylden? Hvor skal vi placere ansvaret? Er det tørken, eller er det Københavns vandforsyning ude i vores område? Eller er det begge dele? Det sidste er vel nok mest realistisk at tro i dag, fordi vi ikke har nogen som helst undersøgelser omkring hele dette spørgsmål. Men der hersker nok ingen tvivl om, at siden Københavns vandforsyning begyndte at tappe vand fra Midtjylland, da begyndte også vore vandproblemer.

På det økologiske område står det også meget sløjt til. I mange af vore moser og vandløb har man konstateret, at det står meget alvorligt til med indholdet af ilt – i de få vandløb, hvor man overhovedet har været i stand til at finde vand. Mangel på ilt og vand har siden foråret kostet i tusindvis af fiskeliv. En ingeniør har fortalt mig, at han havde fotograferet et åløb, og da han skulle fremvise det på et møde, hvor man skulle diskutere problemerne, sagde man til ham: hvorfor har du dog fotograferet en sti? De kunne ikke se, at det var et åløb, fordi det var totalt blottet for vand.

Nogle steder konstaterer man blot, at sådan er situationen. Årsagen hertil er ikke de kommunale vandværkers bor, og så drager enkelte politikere ude i landet den konklusion, at årsagen nok er en ganske almindelig nedbørsmangel, og så må det være Vorherre, som må gøres ansvarlig herfor. Når man kan møde en så ringe forståelse for vor truede natur og en sådan mangel på forståelse for de borgere, som ingen vand har, så må ministeren forstå mine store betænkeligheder ved, at denne lovrevision udskydes. Jeg mener, at ikke mindst spørgsmålet om fordelingen af vores vandreserver har aktualiseret behovet for, at de lokale myndigheders administration af bl. a. vandindvindingsstilladelser sker ud fra en samlet samfundsmæssig bedømmelse.

Jeg håber, ministeren forstår, at jeg må sikre mig, at der kommer mere hold på hele vandforsyningsproblemet på alle de områder, jeg lige her har nævnt. Jeg vil derfor høfligst spørge ministeren, om ikke man i forbindelse med vandforsyningslovens revision vil sikre, at der udarbejdes fælles retningslinjer for amtsrådenes administration på vandområdet.

Nu har jeg hørt igennem pressen, at man måske kan risikere, at lovrevisionen udsættes til helt hen i 1978-79 på grund af de store

[Ritta Ahm.]

undersøgelser, der finder sted. Hvis det er rigtigt, så kan jeg allerede her sige, at dette kan jeg ikke acceptere.

Derfor vil jeg gerne have en klar tilkendegivelse fra ministeren af, at lovrevisionen skal finde sted i folketingsåret 1977-78, og jeg vil samtidig gerne have en udførlig begrundelse for, hvorfor en udsættelse i det hele taget har været så nødvendig.

Fuglsang (DKP):

Vi havde såmænd også gerne set, at denne lovrevison var blevet gennemført inden for den oprindeligt fastsatte tidsfrist – det er jo et område med meget, meget vidtrækkende virkninger, sådan som fru Ritta Ahm allerede har været inde på det. Men sådan som det ligger, er vi indstillet på at affinde os med det forslag, der er fremsat her, i håb om, at der vil komme noget godt ud af arbejdet i det udvalg, der er nedsat.

Vi kan altså støtte forslaget om udsættelse.

Hans Chr. Jepsen (CD):

På CDs vegne kan jeg meddele, at vi er indforstået med forlængelse af loven om vandforsyning til 1977-78.

Miljøministeren (Helge Nielsen):

Jeg vil gerne først takke for modtagelsen af lovforslaget. Ændringerne i den gældende lov er jo ret overskuelige.

Nogle af de ordførere, der har været heroppe, har givet udtryk for, at baggrunden for, at loven skulle revideres i denne samling, udelukkende var spørgsmålet om en udligning af priserne på vand i hovedstadsområdet. Jeg vil gerne understrege, at det mener jeg ikke er en tilstrækkelig ændring af loven. Jeg er her meget enig i de bemærkninger, fru Ritta Ahm og også andre har fremsat.

Jeg vil gerne til fru Ritta Ahm sige, at jeg er helt enig i, at der er et behov for en bedre styring til sikring af en rimelig fordeling af vore vandressourcer. Jeg er også enig i, at vandindvindingstilladelseerne gives ud fra en samlet samfundsmæssig vurdering af de eksisterende forhold i de enkelte amtskommuner. Jeg mener fortsat, at grundideen i vandforsyningsloven om, at amtsrådene skal administrere lovens bestemmelser om bl. a. vandindvindingen, skal bibeholdes. Men jeg er enig i, at de mere overordnede mål med vandforsyningen kræver, at der

udarbejdes fælles retningslinjer for amtsrådenes administration på vandområdet. Jeg vil derfor bede miljøstyrelsen udarbejde sådanne retningslinjer til vejledning for de kommunale myndigheder, og jeg vil gerne i denne forbindelse pege på, at amtskommuner og kommuner er i gang med planlægningen af vandforsyningen på længere sigt. Når denne planlægning er færdig, vil det nok være nødvendigt at korrigere retningslinjerne ud fra en mere sikker viden om, hvad der skal ske i de kommende år.

Jeg mener ikke, at det er muligt at færdiggøre det nødvendige og grundlæggende arbejde så hurtigt, at vandforsyningsloven kan revideres i indeværende samling. Og da det ved udnyttelsen af vore grund- og overfladevandforekomster er helt nødvendigt, at vandforsyningsplanlægningen koordineres med spildevandsplanlægningen, finder jeg det vigtigt, at vandforsyningsloven revideres sideløbende med miljøbeskyttelsesloven i folketingsåret 1977-78, hvis vi skal skabe den bedst mulige baggrund for en samlet vandpolitik her i landet. Dermed kan jeg dementere, at der er tanker om, at revisionen skal udskydes yderligere til 1978-79. Det er klart, at det er kun et løfte, jeg kan give for mig selv og i min tid. Hvad andre eventuelt vil gøre, kan jeg ikke her svare for.

Jeg håber altså, at miljøstyrelsen vil have gennemarbejdet principperne om anvendelse og prioritering af vore vandressourcer inden næste folketingssamling. Det vil give os mulighed for her i tinget at få en drøftelse af en samlet vandpolitik, samtidig med at vi skal revidere vandforsyningsloven og miljøbeskyttelsesloven.

Jeg skal som sagt gøre, hvad der er menneskeligt muligt for at få dette arbejde gjort så godt og så hurtigt som muligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Ønskes der udvalgsbehandling? (*Brøndsted: Ja!*). Så foreslår jeg, at lovforslaget henvises til miljøudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om inter-